

горѣ. Лисицата скочила въ вѣтрѣшната кофа и за мигъ се намѣрила въ водата. Цѣла се измокрила и почнала да трепери отъ студъ. А сиренето? — То се изгубило и се обърнало на черно пятно. . . .

Минала се ноцѣта, настаналъ ясниятъ день. Миналъ се и той, настанала втора нощъ. А червата на лисицата почнали да се прѣвиватъ отъ гладъ. За нейно щастие се зачуло вълчи вой: Къмъ кладенеца идѣлъ вълкъ, който прѣди мѣсецъ изялъ магаре на това мѣсто, та заобикалялъ за друго.

Лисицата се зарадвала, че спасителъ ѝ пристига. Скоро вълкътъ дошелъ при кладенеца и почналъ да вие.

— Добръ дошелъ, кумче! обадила се отвѣръ лисицата. — Гладенъ ли си?

— Гладенъ съмъ, кумице, три дни става какъ троха не съмъ вкусвалъ, отговорилъ вълкътъ.

— Тогава слизай по-скоро при мене, защото тукъ има ядене за десетъ души.

— А какъ може да се слѣзе долу?

— Влѣзни въ праздната кофа и ти лесно ще дойдешъ при мене.

Бърже се намѣстилъ вълкътъ въ вѣнкашната кофа и се спустилъ въ кладенеца. Когато той слизалъ надолу, лисицата въ другата кофа се изкачвала нагорѣ. Скоро се показала отвънъ и скочила на земята. Отърсила се отъ водата и отишла въ гората да дири храна, а вълкътъ останалъ да мре въ кладенеца. Всѣки се сѣщащо се е случило съ него, затова нѣма да ви разказвамъ по-нататкъ.